

.....

TOKOVI

.....

Miodrag Bulatović

LJUDI SA ČETIRI PRSTA

“Domovino, ne treba mi više tvoje ime. Domovino, hajde da svedemo račune, ti i ja: uzmi sve što si mi dala, na prvom mestu ime, koje ti vraćam, pa me oslobodi svoje sudbine i svog mraka! Jer, domovino, protiv tebe sam stoga što si, ti, ogromna i bez srca, a ja beznačajan i porocima načet, štetan u tebi, koja si velika, rumena jabuka! Domovino, prokletstvo moje, jabuko, pusti crva da izađe iz tebe, a ti rasti i krupnijaj, budi najveća i najlepša među jabukama...”

“Sudbina, kažeš. Jeste, sudbina, ali svinjska! Prvo voliš domovinu, boriš se za nju, krvariš i ponosiš se tim. Domovina, te, voljena, odbaci, i ti se nađeš, sav u ranama i suzama, na nečijem bunjištu. 'Domovino, jedina, ne daj da ti pljuju sina!', zacviliš. Niotkud pomoći. Mrak i sove! Onda te i s tog smetlišta, ružnim rečima i psima, oteraju, kao što su mene, pre dvadeset i kusur godina. Sve više tuguješ za rodnim krajem, za crkvama i grobljima, za pesmama na svom jeziku. Ne znaš nikad, u tuđini, gde je istok a gde zapad, pa tumaraš, ideš za ljudima koje ni po čemu ne možeš voleti, posebno ne zato što ne znaju strane sveta, što imaju svoj pravac, dom i krst negde u njemu. Pokušavaš domovini, iznemogao i u krpama, da pomogneš. 'Ne tako, već ovako, osramoćena moja sestro!' Domovina, budući velika i bez srca, svaka, pa i naša, to i ne čuje, ne vidi. Briga nju što ti se bore pletu oko očiju, što te pokrivaju plesan i rđa, što se savijaš i smanjuješ, kao ovo ja. 'Domovino, bezdušna i nezasita kurvo!' krikneš, jedne noći, pa staneš kovati osvetu. Probudiš se, promrzao, gladan i žedan, ubica, krvopija, emigrantski satrap! Spaliti, dakle, ono jedino što ti je, posle svih brodoloma ostalo, očevu zemlju! Šakom ugušiti sopstveno, namučeno srce! Nasrnuti na tuđe živote, na svoju bednu, od napuštenosti i čežnje izludelu glavu!”